

Grænserne for, hvad der er Statstjenestemændenes Ret ogsaa i dette Forhold, saa forekommer det mig derfor, det er enhver Regerings Pligt at haandhæve saadanne Loves Bestemmelser. Thi det gaar dog ikke an at gaa ud fra, at naar en Samfunds-klasser er misfornøjet, har den Lov til at tage sig selv til Rette. I et konstitutionelt Land har enhver Samfundsborger den Vej at gaa at henvende sig til Lovgivningsmagten. Den Vej har alle, ogsaa Statens Tjenestemænd, at gaa. Jeg har ment, at dette Spørgsmaal i Virkeligheden er saa alvorligt og saa betydningsfuldt et Spørgsmaal, at der var Anledning til at fremdrage det her ved Finanslovens første Behandling og afæske Ministeriet en Erklæring for at faa Klarhed over, hvorledes Ministeriet stiller sig til dette Forhold. Men noget egentligt Standpunkt har Ministeriet jo ikke taget til Sagen, og den højtærede Minister, der ikke har nogen Tiltro til, at en Lov paa dette Felt vil kunne forhindre en Strejke, vil altsaa ikke forelægge noget Lovforslag i saa Henseende, hvad jeg mener er urigtigt af Ministeren.

Ministeren siger i sit Foredrag endvidere, at i det foreliggende Tilfælde er det hævdet fra Tjenestemændenes Side, at de ikke truede med Strejke. Den Udtalelse forstaaer jeg ikke rigtig, thi allerede den 1. September har, efter hvad jeg har læst i det af Landstingsmand Harald Jensen i Aarhus udgivne Blad, Tjenestemændenes Opsigelser udgjort ikke mindre end 93,9 pCt. af hele deres Antal; 93,9 pCt. af Tjenestemændene havde stemt for Opsigelse. Jeg tror nu, det Tal er overdrevet, men jeg har endogsaa set, at der for kongelige Embedsmænd, der altsaa skal henvende sig til Kongen for at søge Afsked, har foreligget fra Organisationerne en ligefrem Formular for, hvorledes de skulde stille en Afskedsbegæring til Kongen. Der er saaledes gjort meget for at kunne have denne Trusel i Baghaanden, at hvis de ikke fik deres Ønsker opfyldt, vilde de eventuelt strejke.

Der er gjort en Del Væsen af en Udtalelse, jeg i den Forbindelse har fremsat ved et offentligt Møde paa en Højskoleovre i Jylland. Den 23. September holdt jeg et Foredrag paa Voldby Højskole, og Dagen i Forvejen havde jeg i Bladene læst et Referat af et Møde, der havde været holdt af Tjenestemændene i Aarhus, og hvor der var fremkommet meget stærke og voldsomme Udtryk til Fordel for en Strejke, Udtryk af den Beskaffenhed, at jeg fandt det i højeste Grad forunderligt, at de kunde

fremkomme, og at Tilstanden her i Danmark var en saadan, at nu kunde man vente en Strejke, en Generalstrejke, en kollektiv Opsigelse fra Tjenestemændene i meget stort Tal. Under Indtryk deraf holdt jeg mit Foredrag, og i Slutningen af Foredraget henledte jeg Opmærksomheden paa denne Begivenhed, der trak op som faretruende for Samfundet, og erklærede, at min Opfattelse var, at en saadan Optræden var revolutionær, og i samme Forbindelse føjede jeg til, at denne Optræden fra Tjenestemændenes Side jo ikke var begrundet i, at de manglede Oplysning, men det skortede noget paa Opdragelse. Denne Udtalelse har den højtærede Indenrigsminister tilladt sig at benytte paa en Maade, som jeg paa det stærkeste maa tilbagevise. Den højtærede Minister har ovre i Horsens, ifølge Referat i Bladene, sagt, at jeg har brugt den Udtalelse, at Tjenestemændene var uopdragne, og i Gaar behagede den højtærede Indenrigsminister at beskyldte mig for at have udtalt Haansord og Spot overfor Tjenestemændene. Det forundrer mig, at den højtærede Indenrigsminister nedlader sig til at bruge saadanne Udtryk overfor mig. Det er aldeles uberettiget, og jeg tilbageviser disse Udtryk. Men jeg kan godt forstaa, at naar Ministeren har brugt den Udtalelse, at jeg skulde have sagt, at Tjenestemændene var uopdragne, saa kunde han benytte adskillige andre Udtalelser. Det viser sig imidlertid, at man har glemt, i hvilken Forbindelse denne Udtalelse kom fra mig. Jeg talte ved den nævnte Lejlighed om et konstitutionelt Forhold. Jeg talte om Tjenestemændenes Forhold overfor Samfundet, og det var i den Forbindelse, jeg brugte Udtrykket, at det skortede noget paa Opdragelse. Hermed har jeg selvfølgelig kun tænkt paa den konstitutionelle Opdragelse, paa det forfatningsmæssige Sindelag; deres personlige Opdragelse har jeg ikke nævnt eller tænkt paa, og det forekommer mig derfor saa meget mærkeligere, at Ministeren og enkelte Blade, men særlig den højtærede Indenrigsminister, har brugt dette Udtryk, der vedrører Spørgsmaalet om Opdragelse, alene, uden at nævne, i hvilken Forbindelse det er fremkommet, at det er fremsat overfor en Trusel om Strejke, som jeg anser for at være et revolutionært Skridt — jeg har ikke brugt saa stærkt et Udtryk som min Kollega, det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), der har stemplet det som Oprør. Det har, som sagt, undret mig, hvorfor Ministeren tillagde mig en Udtalelse, som jeg ikke har brugt. Jeg kan forklare det derhen,